

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLEROV

LUCINDA
RILEYOVÁ

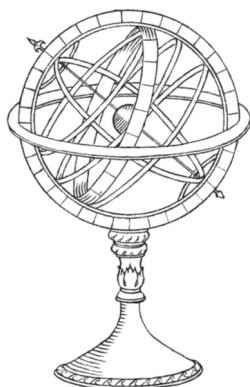
STRATENÁ
SESTRA

TATRAN

STRATENÁ SESTRA

Príbeh Meropé

LUCINDA RILEYOVÁ

7. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Missing Sister,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London 2021,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5320. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Ivana Fábryová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2021

Translation © Mária Kočanová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1193-2

Venijem Harrymu

Odvaha znamená vedieť, čoho sa máme báť a čoho nie.
Pripisuje sa Platónovi

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právník tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

Tiggy (Taygeté)

Elektra

Meropé (chýbajúca)

Mary-Kate
Udolie Gibbston, Novij Zeland

Jún 2008

Presne sa pamätám, kde som bola a čo som robila, keď som videla zomierať svojho otca. Stála som približne na tom istom mieste, kde teraz, opierala som sa o zábradlie drevenej verandy, ktorá obkolesuje náš dom, a dívala sa na obračov hrozna, ktorí sa pohybovali po úhladných radoch viniča, husto obsypaných tohtoročnou úrodou. Akurát som sa chystala zísť po schodoch a pridať sa k nim, keď som si kútikom oka všimla, ako mi z dohľadu odrazu zmizol mohutný muž, môj otec. Spočiatku som sa nazdávala, že si kľakol, aby odstrihol zabudnutý strapec – neznášal akékoľvek plytvanie, čo pripisoval mysleniu svojich presbyteriánskych škótskych predkov –, no potom som zbadala, ako k nemu utekajú zberači z vedľajších riadkov. Od verandy som to tam mala dobrých sto metrov a kým som k otcovi dobehla, jeden z mužov mu stihol roztrhnúť košeľu a pokúšal sa ho oživiť stláčaním hrudníka a dýchaním z úst do úst, druhý telefonoval na záchrannú službu. Sanitka prišla o dvadsať minút.

Už keď ho dvíhali na nosidlá, podľa voskovej tváre mi bolo jasné, že nikdy viac nezačujem jeho hlboký, mocný hlas poznačený vážnosťou, v okamihu schopný premeniť sa na srdečný smiech. S uplakanými očami som ho nežne pobozkala na červené ošľahané líce, povedala mu, že ho ľúbim, a naposledy sa s ním rozlúčila. S odstupom času mi celý ten trúčlivý zážitok pripadá až surrealistický – premena človeka plného života na... nuž, nič, len prázdnu telesnú schránku bez života. Doteraz sa s tým neviem vyrovať.

Ocko celé mesiace trpel bolesťami na hrudníku, no predstieral, že je to iba zlé trávenie, až sme ho napokon presvedčili, aby navštívil lekára. Ten mu zistil zvýšený cholesterol a nariadil prísnu diétu. S mamou sme však zúfalo sledovali, ako ďalej je, čo sa mu zažiada, a vždy po večeri vypije fľašu svojho červeného vína. Preto keď došlo k najhoršiemu, nemuselo nás to až tak veľmi prekvapiť. No zrejme sme verili, že je neporazi-

teľný, v čom nás utvrdzovali jeho nezdolná povaha a dobrosrdečnosť, no ako pomerne temne skonštatovala moja matka, na sklonku života z nás všetkých ostanú len kosti a mäso. No aspoň až do samého konca žil tak, ako si želal. Lenže mal sedemdesiattri rokov, čo som vo svojej hlave vzhľadom na jeho telesnú stavbu a chuť do života nijako nevedela spracovať.

V konečnom dôsledku som sa cítila podvedená. Veď som mala iba dvadsaťdva rokov a hoci som si odjakživa uvedomovala, že do života svojich rodičov som prišla neskoro, naplno som to pocítila až po otcovej smrti. Ešte niekoľko nasledujúcich mesiacov ma toľká nespravodlivosť zlostila. Prečo som sa súčasťou ich života nestala skôr? Môj starší brat Jack, ktorý mal tridsaťdva rokov, si ocka užil o celých desať rokov dlhšie.

Mama zrejme vytušila môj hnev, hoci som sa o tom nikdy priamo nezmenila. Navyše ma trápil pocit viny, lebo to v nijakom prípade nezapríčinila ona. Veľmi som ju ľúbila – vždy sme si boli nesmierne blízke a videla som, že aj ona smúti. Robili sme, čo sme vedeli, aby sme sa navzájom utešili, a spolu sa nám akosi podarilo cez všetko preniesť.

Aj Jack bol úžasný, väčšinu času sa zaoberal hroznými úradnými záležitosťami, ktoré nasledovali po ockovej smrti. A zostala mu na starosti Vinica, ktorú ocko s mamou založili z ničoho, no ocko ho na jej spravovanie aspoň dokonale pripravil.

Ocko brával Jacka so sebou do vinohradu a odmalička ho oboznamoval s celoročným cyklom starostlivosti o vzácne korene viniča, ktoré v závislosti od počasia medzi februárom a aprílom zarodili strapce, ktoré potom ostrihali a postupne spracovali do chutných a v poslednom čase aj oceňovaných fliaš *Pinot Noir*, uchovávaných v sklade a pripravených na rozvoz po celom Novom Zélande a Austrálii. Zasnútil ho do každého kroku procesu, takže keď Jack dovŕšil dvanásť rokov, mal od ocka také vedomosti, že by možno už aj sám vedel riadiť zamestnancov.

V šesnástich Jack oficiálne oznámil, že sa chce pridať k ockovi a raz by rád spravoval Vinicu, čo ocka nesmierne potešilo. Išiel na univerzitu študovať príslušný odbor a po skončení štúdia sa na plný úväzok zamestnal v rodinnom vinohrade.

„Nie je nič lepšie, ako odovzdať zdravé dedičstvo,“ pripil mu ocko pred niekoľkými rokmi, keď sa Jack vrátil z polročného pobytu vo viniciach v Adelaidských vrchoch v Austrálii a vyhlásil, že teraz je už pripravený.

„Možno sa k nám niekedy pridáš, Mary-Kate. Na zdravie vinohradníkov McDougalovcov, ktorí budú obrábať túto pôdu po stáročia!“

Zatiaľ čo Jack splnil ockovi sen, v mojom prípade to bolo trochu inak. Možno to spôsobil fakt, že Jacka naozaj uchvátila výroba chutných vín; nielenže na kilometer zacítil hnilé hrozno, ale bol aj vynikajúci obchodník. Mňa – na rozdiel od neho – v období premeny z dievčaťa na ženu zaujalo viacero vecí, nielen to, ako ocko s Jackom hliadkujú vo vinohrade a so zaniatením pracujú v laboratóriu (čo bol v skutočnosti iba veľký prístrešok s plechovou strechou). Vtedy som Vinicu pokladala len za jednu zo súčastí svojho života a budúcnosti. To ma však v čase štúdia na univerzite neodradilo od práce v našom obchodíku vždy po škole aj cez prázdniny. Vlastne som pomáhala všade, kde bolo treba, no vášeň pre víno vo mne nezahorela. Keď som pred ockom spomenula, že chcem študovať hudbu, zatváril sa sklamané, no bol natoľko ohladuplný, že to pochopil.

„Veľa šťastia,“ povedal a objal ma. „Hudba je veľká vec, Mary-Kate. Akej oblasti sa chceš v budúcnosti venovať?“

V ten deň som sa mu hanblivo priznala, že by som chcela byť speváčka a skladať vlastnú hudbu.

„To je parádny sen a ostáva mi iba zaželať ti veľa šťastia. A ešte ťa chcem ubezpečiť, že tvoja mama a ja budeme pri tebe vždy stáť.“

„Podľa mňa je to vynikajúce rozhodnutie, Mary-Kate. A myslím to úprimne,“ povedala mi mama. „Sebavyjadrenie prostredníctvom piesne je čarovná vec.“

Tak som išla študovať hudbu. Rozhodla som sa pre univerzitu vo Wellingtone, ktorá ponúkala akademický titul svetovej úrovne, a páčila sa mi každá minúta, ktorú som tam prežila. Mala som k dispozícii najkvalitnejšie štúdio, kde som si mohla nahrávať piesne, a keďže som bola obklopená študentmi, ktorí žili a dýchali pre rovnakú vášeň ako ja, bolo to úchvatné. S Fletcherom, vynikajúcim priateľom, ktorý hral na rytmickú gitaru, sme vytvorili duo. Jeho hlas perfektne ladil s mojím. Ja som hrala na keyboarde a občas sa nám podarilo účinkovať na nejakom koncerte vo Wellingtone. Vlni sme spolu vystupovali aj na záverečnom univerzitnom koncerte, kde ma prvý raz videla hrať a spievať aj moja rodina.

„Som na teba hrdý, MK,“ povedal ocko a objal ma. Bol to jeden z najkrajších okamihov môjho života.

„A teraz tu stojím rok po získaní diplomu a ešte vždy som obkolesená viničom,“ zašomrala som si pod nos. „Priznaj sa, MK, naozaj si si myslela, že Sony ťa príde prosieť, aby si s nimi podpísala zmluvu na nahratie platne?“

Po odchode z univerzity som pri predstave svojej budúcej kariéry pomaly upadala do depresie a ockova smrť zasadila obrovský úder mojej tvorivosti. Mala som pocit, že som odrazu prišla o dve lásky svojho života, pretože boli jedna s druhou pevne prepojené. Moju vášeň pre hudbu totiž naštartovala ockova záľuba v spevákoch-skladateľkách. Vyrastala som pri hudbe Joni Mitchellovej, Joan Baezovej a Alanis Morissettovej.

Počas pobytu vo Wellingtone som si zároveň uvedomila, aké bezpečné a idylické bolo moje detstvo, že v údolí Gibbston som žila ako v nádhernej rajskej záhrade. Pohorie, čo sa dvíhalo okolo nás, poskytovalo upokojujúcu prírodnú bariéru a úrodná zem ako šibnutím čarovného prútika prinášala bohatú úrodu šťavnatého ovocia.

Spomenula som si, ako ma raz dospievajúci Jack nahovoril, aby som zjedla divé egreše, čo rástli na pichľavých kríkoch za naším domom, a ako sa smial, keď som kyslé ovocie vyplula. V tom čase som sa voľne potulovala po okolí a rodičia sa o mňa ani trochu nestrachovali, lebo vedeli, že na nádhernom vidieku okolo nás som v dokonalom bezpečí, môžem sa hrať v chladných čistých potokoch a naháňať králiky v drsnej tráve. Zatiaľ čo moji rodičia pracovali vo vinohrade a robili všetko – od sadenia viniča, jeho ochrany pred divou zverou po zber a lisovanie hrozna –, ja som žila vo vlastnom svete.

Jasné ranné slnko odrazu zahalil mrak a premenil údolie na tmavšie sivozelené odtiene. Bolo to varovanie, že prichádza zima, a nie prvý raz mi zišla na um otázka, či som sa rozhodla správne, že ju strávim tu. Pred niekoľkými mesiacmi mama prvý raz spomenula nápad, ktorým sa zaoberala a ktorý nazvala „cesta okolo sveta“ – návštevu priateľov, s ktorými sa nevidela dlhé roky. Zaujímalo ju, či nechcem ísť s ňou. V tom čase som ešte vždy dúfala, že demonahrávka, ktorú sme s Fletchom dali dokopy krátko pred ockovou smrťou a poslali rozličným nahrávacím spoločnostiam po svete, vzbudí akú-takú pozornosť. No na polici v mojej spálni sa zatiaľ kopili iba odpovede, že producenti o náš druh hudby „momentálne nemajú záujem“.

„Srdiečko, hádam ti nemusím hovoriť, že v hudbe sa presadzuje najťažšie,“ pripomenula mi mama.

„Preto si myslím, že by som tu mala ostať,“ odvetila som. „S Fletchom sa chystáme pracovať na nejakých nových veciach. Jednoducho nemôžeme opustiť loď.“

„Nie, pravdaže nemôžeš. No keby vám to nevyšlo, máš v zálohe aspoň Vinicu,“ dodala.

Vedela som, že to povedala z lásky a mala by som jej byť vďačná, že mi umožňuje zarobiť si v obchode a účtovníctve, ale keď som sa teraz zadívala na svoju rajskú záhradu, zhlboka som vzdychla, lebo predstava, že by som tu mala stráviť zvyšok života, sa mi nepozdávala, nech tu bolo akokoľvek bezpečne a krásne. Od môjho odchodu na univerzitu, ale najmä po ockovej smrti, sa všetko zmenilo. Mala som pocit, že s jeho odchodom prestalo tlčiť aj srdce tohto miesta. Ešte väčšmi ho umocnilo Jackovo rozhodnutie stráviť leto vo vinohrade v údolí Rhôny vo Francúzsku, na čom sa dohodol ešte pred ockovou smrťou a mama ho presvedčila, že by napriek tomu mal odísť.

„Budúcnosť firmy je teraz v Jackových rukách a musí sa čo najviac naučiť,“ vysvetlila mi vtedy mama. „Ostane tu Doug a postará sa o vinohrad, navyše je pokojné obdobie a dokonalý čas na Jackov výlet.“

No odkedy mama včera odišla na cestu okolo sveta a aj Jack bol preč, každopádne som sa cítila nesmierne osamelá a hrozilo, že upadnem do pochmúrnej nálady. „Chýbaš mi, ocko,“ zašepkala som cestou dnu, aby som sa naraňajkovala, hoci som vôbec nebola hladná. Ticho v dome ani trochu neprispelo k zlepšeniu môjho duševného rozpoloženia. Celé detstvo sa okolo mňa pohybovali ľudia – ak sem nechodili zásobovatelia a zberači, prichádzali návštevníci Vinice, s ktorými sa ocko rozprával. Na dôvažok k ochutnávke rozličných druhov vína ich často pozýval k stolu na občerstvenie. Pohostinnosť a priateľskosť boli jednoducho vlastnosťami nás Kiwiov – ako volali obyvateľov Nového Zélandu cudzinci –, a bola som zvyknutá na úplne cudzích ľudí, ktorí si s nami sadali k borovicovému stolu s výhľadom do údolia. Nemala som potuchy, ako mama dokázala napochytrý zabezpečiť kotly chutného jedla, no darilo sa jej to, a keď k nemu ocko pridal svoju dobrosrdečnosť, všetci podlahli zábave a smiechu.

Chýbal mi aj Jack, jeho pokoj a pozitívna energia, ktorú vždy vyžaroval. Rád ma podpichoval, no zároveň som vedela, že je vždy na mojej strane, skrátka môj ochranca.

Vybrala som z chladničky škatuľu s pomarančovou šťavou a naliala si zvyšok do pohára. Potom som si z bochníka včerajšieho chleba odkrojila krajec a opiekla ho, aby sa dal zjesť. Napokon som začala písať zoznam najnutnejších zásob, aby som doplnila chladničku. Najbližšie potraviny boli v Arrowtowne, kam budem musieť zakrátko zájsť. Hoci mama nechala v mrazničke množstvo veľkých plastových škatúl s hotovým jedlom, nezdalo sa mi správne rozmrazovať také obrovské porcie iba pre seba.

Striaslo ma, keď som zoznam odniesla do obývačky a sadla si na starú pohovku pred obrovským kozubom, zhotoveným zo sivého vulkanického kameňa, ktorý sa hojne vyskytoval na okolí. A to bol jeden z faktov, ktorý pred tridsiatimi rokmi presvedčil mojich rodičov, aby si kúpili dom uprostred ničoho, ktorý vtedy pozostával z jedinej miestnosti. Nebola v ňom tečúca voda ani záchod a mama s ockom s obľubou spomínali, ako sa prvé leto, keď už mali dvojročného Jacka, kúpali v potoku, čo tiekol pomedzi skaly za chalupou, a na potrebu používali doslova diery vykopané v zemi. „Bolo to najšťastnejšie leto môjho života,“ hovorievala mama, „a v zime nám bolo ešte lepšie, lebo sme si kúrili.“

Mama bola posadnutá kúrením a len čo sa v údolí zaleskol prvý mráz, poslala ocka, Jacka aj mňa po drevo, vysušené za dlhé mesiace po napílení. Naukladali sme ho na obe strany výklenku kozuba, potom mama vložila polená na rošt a napokon sa odohral rituál – hovorili sme mu „prvá iskra“ – škrntnutia zápalkou. Od toho okamihu, až kým medzi septembrom a novembrom, keď je u nás jar, pod stromami nerozkvitli hyacinty a snežienky (cibuľky si mama dala poslať až z Európy), v kozube veselo blčal oheň.

Možno by som teraz mala zakúriť ja, pomyslela som si pri predstave teplého, príjemného plameňa, ktorý ma počas celého detstva vítal, vždy keď som sa v mrazivých dňoch vrátila zo školy. Ak ocko bol metaforickým srdcom vinohradu, mama a jej oheň predstavovali domov.

Spamätala som sa s pocitom, že som primladá, aby som hľadala útechu v spomienkach na detstvo. Jednoducho potrebujem spoločnosť, to je všetko. Išlo však o to, že väčšina mojich priateľov z univerzity bola buď ďaleko v cudzine, kde si užívali posledné okamihy slobody predtým, ako sa usadia a nájdu si zamestnanie, alebo už pracovali.

Aj keď sme mali pevnú telefónnu linku, internetový signál v údolí bol sporadický. Posielanie e-mailov bolo doslova nočnou morou a ocko často šoféroval pol hodiny do Queenstownu, aby poslal dôležitú poštu z počítača v priateľovej cestovnej kancelárii. Nášmu údoliu hovorieval Brigadon – podľa starého filmu o dedine, ktorá sa prebudí len raz za sto rokov, aby ju okolitý svet nemohol zmeniť. Nuž, naše údolie naozaj ostávalo viac-menej nezmenené, nebolo teda ani miestom, kde by začínajúca speváčka-skladateľka zanechala výraznú stopu. Snívala som o Manhattane, Londýne či Sydney, kde vo výškových budovách sídlili vydavatelia platní, ktorí z Fletcha a zo mňa mohli urobiť hviezdy...

Z úvah ma vytrhlo zvonenie pevnej linky, tak som vstala a išla zdvih-

núť slúchadlo, kým sa telefón stihne odmlčať. „Dovolali ste sa do Vini-
ce,“ ohlásila som sa frázou, ktorú som sa naučila ešte v detstve.

„Ahoj, MK, tu Fletch,“ oslovil ma priateľ skratkou, ktorou ma volali
všetci okrem mamy.

„Ach, ahoj,“ povedala som a srdce mi poskočilo. „Máš niečo nové?“

„Nič, okrem toho, že mi zišlo na um, či by som neprijal tvoje pozva-
nie a prišiel vás navštíviť. V kaviarni som si zobral na niekoľko dní voľno
a potrebujem vypadnúť z mesta. Čo na to povieš?“

Že ja zasa potrebujem vypadnúť tam...

„Počuj, to je výborný nápad! Príď kedykoľvek. Som tu.“

„Čo tak zajtra? Prišiel by som autom, no cesta mi zaberie takmer celé
predpoludnie. Pravdaže, ak to Sissy zvládne.“

Sissy bola dvadsaťročná dodávka, ktorou sme sa s Fletchom prepra-
vovali na koncerty. Hrdza ju prežrala všade, kam len dosiahla, a z uvoľ-
neného výfuku, ktorý Fletch dočasne priviazal špagátom, chrlila dym.
Neostávalo mi iné, iba dúfať, že trojhodinovú jazdu z Dunedinu, kde
Fletch žil so svojou rodinou, Sissy naozaj utiahne.

„Dobre, uvidíme sa okolo obeda,“ odvetila som.

„Hej, neviem sa dočkať. Vieš, ako sa mi tam dolu páči. Mohli by sme
niekoľko hodín stráviť pri klavíri, azda nám niečo zídne na um.“

„To by sme mohli,“ súhlasila som, hoci som vedela, že momentálne
nemám tvorivé obdobie. „Maj sa, Fletch, uvidíme sa zajtra.“

Zložila som slúchadlo a vrátila sa na pohovku v oveľa lepšej nálade,
lebo som sa tešila na Fletchov príchod – vždy ma rozveselil svojím zmys-
lom pre humor a pozitívnym prístupom k životu.

Odzrazu zvonka zaznel krik a po ňom hvizd píšťalky. Zvuky, ktorými
správca vinohradu Doug upozorňoval na svoju prítomnosť. Vstala som,
vyšla na terasu a uvidela, ako Doug prechádza so skupinou robustných
mužov z tichomorských ostrovov pomedzi holé korene viniča.

„Ahoj!“ zavolala som naňho.

„Ahoj, MK! Idem im ukázať, kde majú začať klčovať,“ informoval ma
Doug.

„Jasné. Dobre. Vitajte, mládenci,“ zavolala som na skupinku a muži
mi zakývali.

Ich prítomnosť prerušila ticho, a keď spoza oblaku vykuklo slnko, prí-
tomnosť ďalších ľudských bytostí a predstava, že zajtra príde Fletch, mi
pozdvihli náladu.